

La fiscal major del regne

written by Josep Maria Loperena | 22 de maig de 2020

El diari El Mundo acaba de publicar una tribuna titulada "La societat captiva", firmada per Consuelo Madrigal, fiscal del judici del procés. Ho ha fet per fer públic l'informe que ha remès a les altes instàncies judicials europees justificant la sentència condemnatòria del Tribunal Suprem contra els patriotes catalans. Madrigal és, sense cap dubte, una filla natural de Franco. El dictador va ser Fiscal Major del Regne per dret propi. La seva Santa Croada, una conquesta en nom de Déu, va convertir tot el territori nacional en un camp de batalla. Va ser el prebost major del Sant Ofici per poder depurar a 'rojos', maçons, separatistes, desafectes i llibertaris amb total impunitat. Per salvaguardar el seu règim, va dirigir amb la impagable complicitat de capellans, jutges i militars una repressió total basada en el terror. Consuelo Madrigal és un dels seus alumnes més avantatjats.

El 'Foro de Abogados y abogadas de Izquierda, Red de Abogados/as Demócratas (FAI-RAD)' l'ha denunciat davant la Fiscalia General de l'Estat per haver incorregut en una falta greu tipificada en l'Estatut del Ministeri Fiscal. Concretament l'acusen de dirigir-se als poders, autoritats i corporacions, servint-se de la condició de fiscal, la qual cosa està prohibida pel referit Estatut. Per deixar ben clara la seva afinitat amb el PP, qüestiona també el govern de Pedro Sánchez a qui acusa de complicitat amb l'independentisme català. "Davant una societat captiva –escriu–, s'han dictat successives ordres ministerials d'immens calat econòmic i fort compromís de drets, i una infinitat de decrets llei restrictius de drets fonamentals, sovint oportunistes, sobre matèries que poca o cap relació guarden amb les raons sanitàries i d'ordre públic que formalment van demandar l'estat d'alarma".

L'informe de la fiscal és per llogar-hi cadires. Tots els

acusadors del judici, tant els públics –Moreno, Zaragoza i Caldena– com els privats –Fernández i Ortega Smith de VOX– són inquisidors d’anar per casa i prevaricadors sense fronteres. Encara mantenen l’aberració jurídica que els fets de la causa són constitutius d’un delictes de rebel·lió, que la benignitat del tribunal va convertir en sedició. Quan Madrigal es refereix al Govern de la Generalitat diu: “era una administració regida per una organització criminal que per a encobrir les responsabilitats podia recaptar silencis, encobriments i fins i tot prometre contraprestacions i compensacions”. La nova inquisidora major del regne va afegir que “és molt fàcil acordar sobrepreus en futurs i eventuais encàrrecs emparats amb contractes fraudulents”, en referència als que va gestionar el Govern per a dur a terme les campanyes de publicitat de l’1-0. Tampoc passa per alt que “la contractació del referèndum es va fer de manera irregular”. Madrigal quantifica en tres milions d’euros el desviament de fons per a finançar l’1-0, i ha cridat l’atenció als Tribunals europeus sobre el fet que la Generalitat com a part “perjudicada” no es va personar en aquell judici.

Amb, o sense coronavirus, la història es repeteix. Vivim, segons paraules d’Albert Om, en l’era de la «juristocràcia» en què un grup privilegiat de juristes, nomenats en el seu dia per Mariano Rajoy, va exercir el poder de l’Executiu amb deliri persecutori contra Catalunya. Tots ells encara formen el braç armat del govern d’un estat que se sent ofès i clama venjança. Però parodiant l’informe de conclusions d’un dels fiscals, com que “a Espanya no hi ha presos, ni causes polítiques”, tampoc han de quedar advocats que practiquin “judicis de ruptura”. Tot això, més la manifesta complicitat d’algun defensor en el tribunal –o si més no, la seva falta de bel·ligerància davant de Marchena–, ha fet que el poble va prendre consciència del fet que es tractava d’un judici il·lícit i imparcial.

Cap de les víctimes de Franco va satisfer la seva gran

il·lusió: contemplar com un seguici miserable de purpurats, centurions i falangistes, duia el seu cadàver al “puddridero” perquè els cucs en devoreessin amb avidesa les restes putrefactes. El sàtrapa va morir al llit santificat amb els sants olis però els seus successors –Llarena, Marchena, Lamela, Madrigal, Moreno i els altres capitosts de l’executiu espanyol disfressats de juristes– segueixen vius. Circulen lliurement per les més altes instàncies i tribunals europeus amb total impunitat.